

Meditacions: Dissabte de la segona setmana de Pasqua

Reflexió per meditar el dissabte de la segona setmana de Pasqua. Els temes proposats són: el servei als altres a l'Església naixent; ser ànimes agraïdes i misericordioses; el Senyor sempre és amb nosaltres a la barca.

«PER AQUELLS DIES anava augmentant el nombre dels creients,

i els immigrants de llengua grega es queixaven dels nadius perquè, en la distribució diària d'ajuda als pobres, les seves viudes no eren ateses» (Ac 6, 1). Ja des dels primers passos del cristianisme, l'Església va haver d'afrontar situacions de tensió que apareixien, com la que es descriu en aquest passatge. L'Església, alhora que compta amb l'assistència incessant de l'Esperit Sant, està formada per persones com nosaltres que, animats per les millors intencions, tenim les limitacions de la condició humana i la ferida del pecat.

A Pere i als altres apòstols corresponia la tasca de discernir el problema que havia sorgit i proposar una solució. Aquesta vegada va ser la de designar «set homes fiats, plens de l'Esperit Sant i de seny» (Ac 6, 3), que es dediquessin més directament a aquest servei de caritat. És interessant notar com des del

principi l'Església va dirigir la seva atenció als més necessitats; i com, a l'hora d'encarregar a alguns cristians l'organització material d'aquesta tasca assistencial, els apòstols van valorar abans que res que fossin persones dòcils a l'Esperit Sant, dotades de saviesa. La vida interior, les virtuts personals, l'amor a la veritat revelada i l'activitat en favor dels altres, es consideraven aspectes íntimament units per dur a terme la missió de l'Església.

Cada cristià estava cridat aleshores, com ho seguim estant ara, a mirar Jesucrist, a viure la seva mateixa vida, secundant l'acció santificadora del Paràclit. D'aquí se'n deriva la donació als altres, que es concretarà de maneres diverses. En el fons, per a tots, com va escriure sant Josepmaria, «es resumeix en un mot únic: estimar. Estimar és tenir el cor gran, sentir les preocupacions dels qui ens volten, saber perdonar i

comprendre: sacrificar-se, amb Jesucrist, per totes les ànimes. Si estimem amb el cor de Crist aprendrem a servir»^[1].

«LA PARAULA de Déu s'anava estenent, i a Jerusalem creixia molt el nombre dels creients» (Ac 6, 7). El salm responsorial de la Missa d'avui és un ressò de l'alegria dels primers cristians de Jerusalem: «Celebreu el Senyor amb la lira, acompanyeu amb l'arpa els vostres cants. Perquè la paraula del Senyor és sincera, es manté fidel en tot el que fa; estima el dret i la justícia, la terra és plena del seu amor» (Sl 33, 2.4-5). Es tracta d'un cant de lloança al Senyor que ha creat el món i el sustenta en l'ésser; que mira des del cel els fills d'Adam i coneix cada racó dels seus cors; que incessantment manté sobre els

homes una mirada de tendresa,
proximitat i salvació.

En convidar-nos a meditar aquest salm, l'Església vol suscitar en nosaltres un esperit agraït i misericordiós, a imatge del Pare. Aquesta actitud sorgeix en reconèixer les ajudes del cel i es converteix en una cosa més profunda quan entenem que el Senyor ha infós en nosaltres la fe i la caritat per difondre la seva benevolència al nostre voltant, aprofitant les vicissituds de la nostra vida. Podem transformar-nos en dones i homes que veuen cada cop més el món amb els ulls de Déu i, per això, aprecien en primer lloc el bé, la salvació i allò noble, també en els altres. «El Catecisme escriu: “Tot esdeveniment i tota necessitat es poden convertir en ofrena d'acció de gràcies”. L'oració d'acció de gràcies comença sempre aquí: en reconèixer-se precedits per la gràcia.

Hem estat pensats abans que aprenguéssim a pensar; hem estat estimats abans que aprenguéssim a estimar; hem estat desitjats abans que al nostre cor sorgís un desig. Si mirem la vida així, aleshores el “gràcies” es converteix en el motiu conductor de les nostres jornades»^[2].

«Acostuma't a enlairar el cor a Déu, en acció de gràcies, moltes vegades al dia. —Perquè et dona això i allò altre. Perquè t'han menyspreat.— Perquè no tens allò que necessites o bé perquè ho tens. Perquè ha fet tan bonica la seva Mare, que també és Mare teva. —Perquè va crear el Sol i la Lluna i aquella bestiola i aquella altra planta. —Perquè va fer aquell home eloqüent i a tu et va fer poc àgil... Dona-li gràcies per tot, perquè tot és bo»^[3].

SANT JOAN ENS explica, de manera breu i sòbria, el que va passar després de la primera multiplicació dels pans i els peixos. Cap al tard d'aquell dia, els deixebles es van embarcar per travessar el llac i arribar a Cafarnaüm. Jesús no va anar amb ells, sinó que es va quedar resant en una muntanya.

«Mentrestant el vent bufava molt fort i el llac s'encrespava. Quan s'havien allunyat unes tres o quatre milles, van veure Jesús, que s'acostava cap a la barca caminant sobre l'aigua, i es van esglaiar. Jesús els diu: “Soc jo, no tingueu por”» (*Jn 6, 18-20*).

Els deixebles probablement van haver d'emprar diverses hores per recórrer amb barca, remant contra vent i marea, els gairebé cinc quilòmetres que els separaven de Cafarnaüm. Molts han vist en aquesta barca, que cruixiria davant de cada embat de les onades, una figura de l'Església, que enfronta

riscos i dificultats al mar de la història. El mateix pot passar amb la nostra pròpia vida: sovint no ens falten dificultats, treballs i fatigues. I, com els apòstols, també nosaltres podem demostrar ser persones de fe feble, vençuts per pors, inseguretats o preocupacions.

«Soc jo, no tingueu por». El Senyor és sempre amb nosaltres, ens mira i ens acompanya. Per això, «no tenim motius més que per donar gràcies. No ens hem d'esgotar per res; no ens hem de preocupar per res; no hem de perdre la serenitat per cap cosa del món»^[4]. De vegades, necessitarem un temps perquè vagi creixent aquesta confiança en el Senyor que omple la nostra vida de gratitud. De vegades, caldrà que interpretem la nostra història personal a la llum de l'afecte incondicional que ens té Déu. Jesús es va manifestar caminant sobre les aigües per enfortir la fe encara feble dels seus deixebles. Podem acabar

aquesta estona de pregària demanant-li al Senyor que augmenti la nostra confiança en ell — augmenteu-nos la fe!—, de manera que sapiguem reconèixer la seva presència a la nostra història personal i en totes les circumstàncies de la nostra existència.

[1] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 158.

[2] Francesc, Audiència, 30-XII-2020.

[3] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 268.

[4] Sant Josepmaria, *En diàleg con el Señor*, “Consumados en la unidad”, 2c.